

Meditacions: Dissabte de la cinquena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar el dissabte de la cinquena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: ser pacients com Crist; totes les coses cooperen per al nostre bé; la pregària ens enforteix.

HEM MIRAT amb deteniment el Senyor, especialment els dies de la seva passió i mort. Observem Crist

pacient: en el silenci davant els acusadors, en la serenitat en les respostes al jutge romà, en deixar l'esquena disposada als assots, amb les mans clavades a la creu... I l'admirem també en la majestat dels seus gestos allà dalt del Calvari. «Si el món us odia —ens diu a l'evangeli d'avui—, recordeu que m'ha odiat a mi abans que a vosaltres» (*Jn 15, 18*). Sabem que es refereix al pecat, a allò que en aquest món s'oposa al Regne de Déu. Desitgem aquesta fortalesa amb què el Senyor va afrontar les adversitats i que té molt a veure amb la paciència.

«Qui sap ésser fort —diu sant Josepmaria—, no es mou per la pressa de cobrar el fruit de les seves virtuts; és pacient. La fortalesa ens mena a assaborir aquesta virtut humana i divina de la paciència. “Amb la vostra paciència salvareu les vostres ànimes” (*Lc 21, 19*) (...). Nosaltres posseïm l'ànima amb la

paciència perquè, mentre aprenem a dominar-nos a nosaltres mateixos, comencem a posseir allò que som»^[1]. En cultivar la virtut humana de la paciència guanyem en serenitat i mesura, en visió sobrenatural, perquè Déu és pacient.

A més, qui la posseeix és capaç després de donar pau i de pasturar els altres; és amo de si mateix, no lluita contra el temps i pot dedicar-lo a qui el necessita. Encara més: no torna odi ni es molesta pels qui puguin menysprear-lo o tractar-lo sense consideració. La seva paciència el porta a estar per sobre, amb una dignitat plena d'afecte per cada persona, com Crist a la creu: mirant sempre més enllà, amb els ulls fixos en la història de redempció al llarg dels segles.

SOVINT hem sentit la coneguda expressió de sant Pau que tant agradava a sant Josepmaria: «Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen» (Rm 8, 28). No són simplement unes paraules per repetir en els moments durs, de manera que es tranquil·litzi la consciència o emmudeixi la intel·ligència, girant l'esquena a la realitat. És al revés. Déu és infinitament bo: ho hem après a la catequesi i ho hem experimentat des dels primers moments de la nostra trobada amb Crist. Per això, per als que desitgen estimar-lo, per als que són i se saben fills d'un Déu que tot ho pot, ¿com no col·laborarà qualsevol cosa al seu bé?

Encara que algunes circumstàncies del món se'ns mostrin en ocasions hostils, mai no podran vèncer l'amor inesgotable del Senyor. Per això podem «alimentar la confiança en la gràcia de Déu (...), assumir, amb totes

les conseqüències, una actitud quotidiana d'abandonament esperançat, basada en la filiació divina»^[2]. Aquest abandonament pacient en Déu és el millor escenari on es desenvolupa la nostra lluita. Si sabem que tot pot cooperar amb el nostre bé, sabrem començar i recomençar sense posar les nostres forces en un altre lloc que no sigui Déu mateix.

Per això «pacient no és qui fuig del mal, sinó qui no es deixa arrossegar per la seva presència a un desordenat estat de tristesa»^[3].

Aleshores no hi haurà successos que ens puguin robar l'esperança ni amargors que arruïnin la nostra alegria. «Un remei contra aquestes inquietuds teves: tenir paciència, rectitud d'intenció, i mirar les coses amb perspectiva sobrenatural»^[4].

«DÉU TOTPODERÓS, vós pel baptisme regenerador ens heu donat la vida eterna, i en fer-nos justos ens heu destinat a la immortalitat; feu per la vostra gràcia que arribem a la plenitud de la glòria», diem en l'oració col·lecta d'avui. Que important és acudir al Senyor, confiar en la seva ajuda sabent que no ens deixarà mai. I, especialment, per allò més important: créixer en amor de Déu, ampliar el cor per la caritat i omplir-lo d'ell i dels altres, perquè volem anar al cel a través d'aquest món nostre que estimem.

La pregària és un moment ideal on demanar la paciència necessària per seguir sempre endavant, cada cop més confiats, cada dia més enamorats d'aquest Déu que viu en nosaltres. «No hi ha cap altre dia meravellós sinó el que avui estem vivint. La gent que viu sempre pensant en el futur i no pren l'avui tal com ve és gent que viu en la

fantasia, no sap prendre allò concret de la realitat. I l'avui és real, l'avui és concret. L'oració passa avui. Jesús ens ve a trobar avui. És l'oració que transforma aquest avui en gràcia, ens transforma: apaivaga la ira, sosté l'amor, multiplica l'alegria, infon la força per perdonar»^[5].

L'ajuda del Senyor no ens faltará: el nostre Pare que és al cel ens donará coses bones si les hi demanem (cf. *Mt* 7, 9-11). Especialment l'auxili per no desanimar-nos ni perdre la paciència en les dificultats; encara que sempre hi haurà contrarietats, com deia sant Josepmaria, «si som fidels, tindrem la fortalesa del qui és humil, perquè viu identificat amb Crist. Fills, som allò permanent; la resta és transitori. ¡No passa res!»^[6]. Podem demanar a Maria, que és mare pacient, capaç de patir amb Crist, d'esperar que arribi la seva hora, que ens doni aquesta confiança en el seu Fill.

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 78.

[2] Mons. Fernando Ocáriz, *Carta 14-II-2017*, núm. 8.

[3] Sant Tomàs d'Aquino, *Summa Teològica*, II-II, q. 136, a 4, ad 2.

[4] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 853.

[5] Francesc, Audiència general, 10-II-2021.

[6] Sant Josepmaria, *En diàleg con el Señor*, “Vivir para la gloria de Dios”,
núm. 5e.